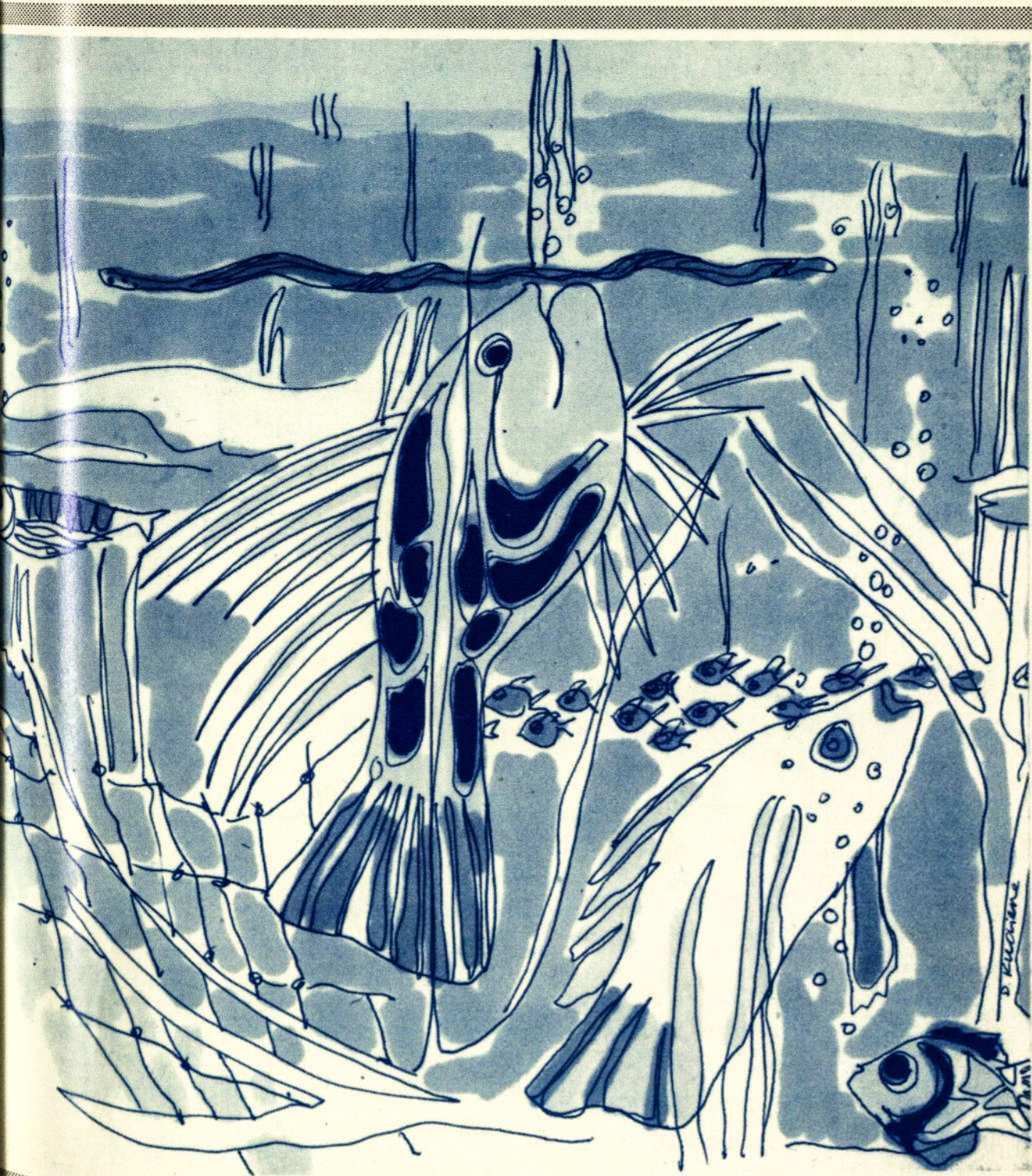

EGLUTĖ

JUNE

1991

BIRŽELIS

EGLOTĖ

JUNE 1991 BIRŽELIS

TURINYS

- 1 VASAROS RYTAS, V. Šimaitis
- 2 MINDAUGO KALAVIJAS, A. Radžius
- 11 PASAKA, N. Butkienė
- 16 KATINĖLIS, D. Augienė.
- 18 PRANAŠAS SAMUELIS, Iš Šv. Rašto
- 22 KOKS PROTS?
- 26 ŽUVŲ GYVENIMAS
- 28 MŪSŲ DARBAI
- 33 PELYČIŲ JUOKAS

PIEŠINIAI

Viršelis ir skyrių vinjetės: Danguolė Stončiūtė Kuolienė

Kitas iliustracijas piešė:

D. Lipčiūtė — 16, 17

O.M. — 12

N. Palubinskienė — 3

J. Paukštienė — 15

Z. Sodeikienė — 1, 6, 22

A. Sutkuvienė — 2

EGLOTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata — \$10.00. Atsiųstą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. *Eglutėje* spausdintų rašinių ar piešinių be redakcijos žinios prašom kitur nenaudoti.

REDAKCIJA: 12690 Archer Ave., Lemont, IL 60439.

Vyr. redaktorė — ses. Ona Mikailaitė. (Editor)

ADMINISTRACIJA: Immaculate Conception Convent, Rte 21,

Putnam, CT 06260. Administruoja Danguolė Sadūnaitė. (Managing Editor)

LEIDŽIA: Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT.

RENKA IR LAUŽO: KOVAS Publishing, Cicero, IL.

LIETUVIŠKAS RAIDYNAS: Jonas Boguta.

THE LITTLE FIR: a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$10.00, single copy \$1.00. Published by the Sisters of the Immaculate Conception, Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260. Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

EGLOTĖ (THE LITTLE FIR) — USPS 169-200

Send address corrections to: Eglutė, I.C. Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260

VASAROS RYTAS

Viktoras Šimaitis

Saulutė atbėgo
Basa per rasas,
Ant veido paleido
Sau aukso kasas.

Sušvito, sutvisko —
Nusijuokė man.
Papūkšt ir išoko
Tyran ežeran!

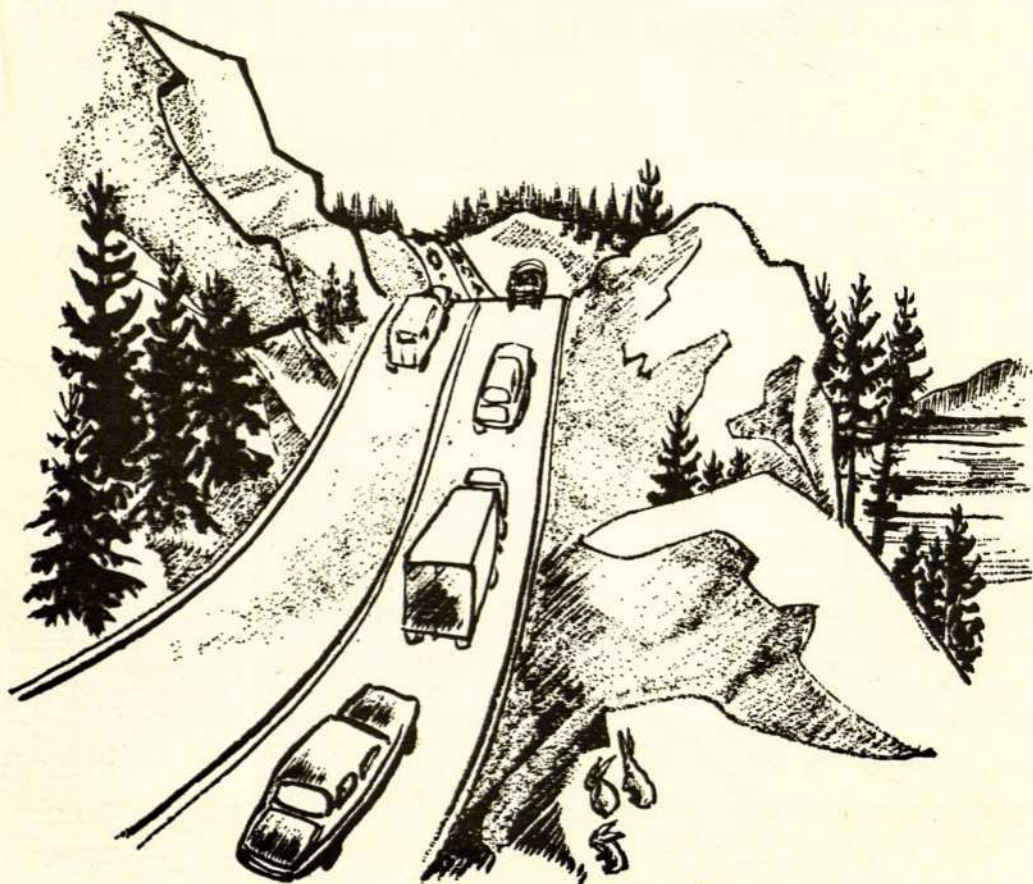

PASAKŲ NAMELIS

MINDAUGO KALAVIJAS

Aleksandras Radžius

Vasarą Vytuko tėveliai nutarė važiuoti į Connecticut valstiją. Tėvelis žadėjo Vytukui parodyti tikrą pilį — Mindaugo pilį. O ta pilis buvo Putnamo seselių vienuolyno sodyboje.

Anksti rytą visa šeima sėdo į automobilį. Jie važiavo ilgai, bet kelionė buvo smagi.

Kai pagaliau pasiekė Putnamo miestelį, jau buvo vakaras. Dideliame svečių name visi atsigulė į minkštas lovas ir saldžiai išmiegojo.

Po Šv. Mišių vienuolyno koplyčioje ir po pusryčių tėvelis sako Vytukui:

— Dabar eisim pamatyti Mindaugo pilį. Ar žinai, kas buvo Mindaugas?

— Pirmasis Lietuvos karalius, — drąsiai atsakė Vytukas.

— Gerai. O gal žinai ir kada jis Lietuvą valdė?

Vytukas pagalvojo, pagalvojo ir pasakė:

— Labai seniai.

— Taip, Vytuk, labai seniai, — pritarė tėvelis. — Tai buvo daugiau kaip prieš septynis šimtus metų.

Jie ėjo taku nuo kalnelio, paskui per pievas ir pro didelį vienuolyno daržą į miškelį. Mama Vytukui paaiškino:

— Tą pilį iš tikrų akmenų savo rankomis pastatė kunigas Stasys Yla. Dėjo akmenį prie akmens, kol visą išmūrijo. Jis daug metų

šioje sodyboje gyveno savo namelyje. Dabar jis miręs ir ilsisi va, ten, kapinaitėse.

— Ar matai lietuvišką trispalvę pilies bokštą? — paklausė tėvelis. Vytukas pakėlė akis ir pro medžių lapus pamatė vėliavą.

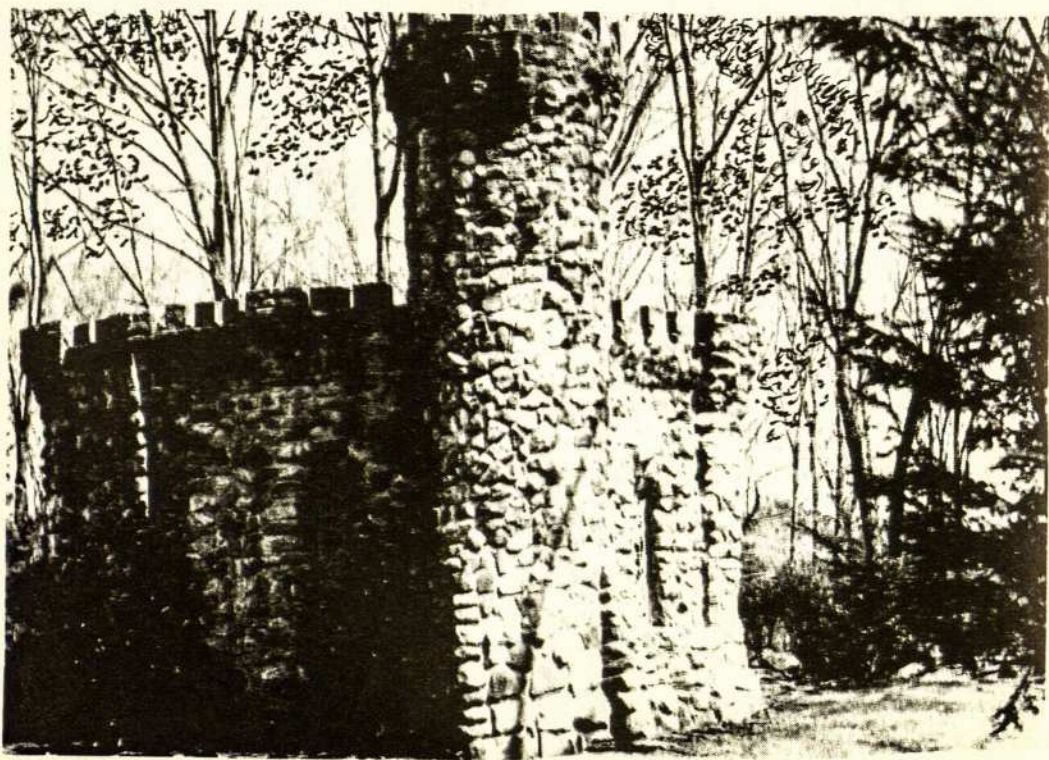
— Kur pilis? — klausė Vytukas.

— Tuoj pamatysim, — užtikrino tėvelis, — bet pirma užeisim pas daktarą Juozą Kriaučiūną, kuris gyvena prie pat pilies ir ją prižiūri. Jis įleis mus į pilį.

Greit priėjo jie gražų namą. Tėvelis paspaudė skambučio mygtuką, ir duryse pasirodė aukštas, lieknas ponas.

— A, tai turbūt norėsit pilies pasižiūrėti, — atspėjo daktaras, — aš tuoj paimsiu raktą. — Ir jie visi, daktaro vedami, truputį paėjęjo į mišką, ir, štai, aikštelėje stovėjo akmeninė pilis. Vytukas žiūrėjo, aukštyn užvertęs galvą, — į jos bokštą su vėliava, į jos stiprias akmens sienas. Jam ta pilis atrodė labai paslaptinga.

— Tėveli, — tarė jis, — aš manau, kad tasai Yla

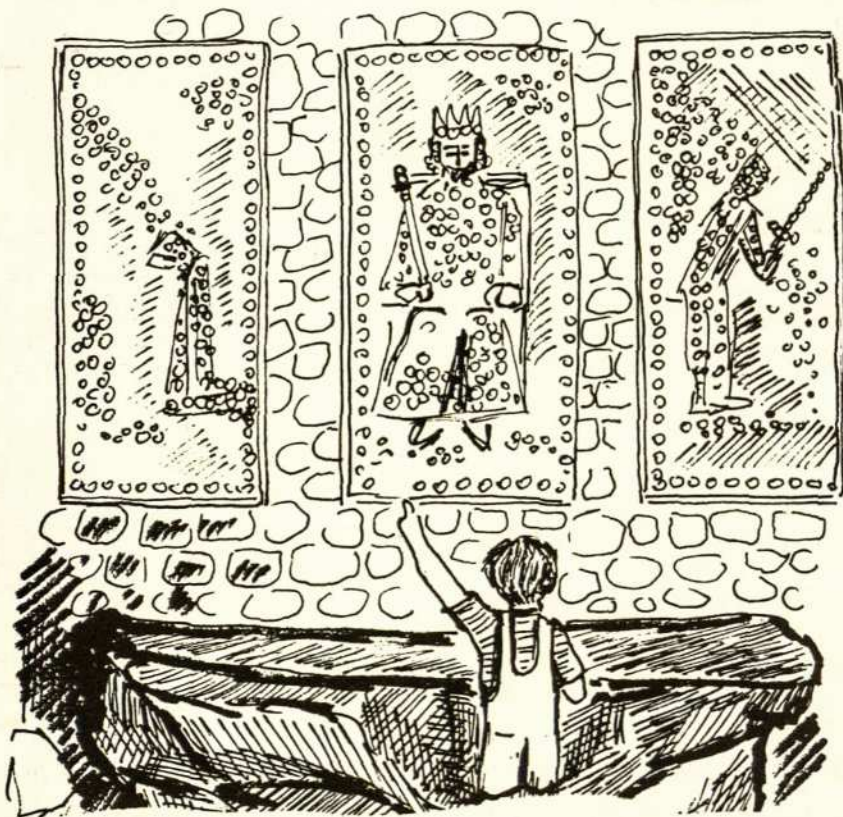
buvo ne kunigas, o kunigaikštis. Juk kunigai nemoka pilių statyti.

Visi nusijuokė, bet Vytukas galvojo, kad tai visai nejuokinga. Yla turėjo būti kunigaikštis, kad statė pilį.

Tuo tarpu trakstelėjo pilies raktas, durys atsidarė ir daktaras Kriaučiūnas įleido visus vidun. Vytukui pilis iš vidaus atrodė turputį maža, bet kokia įdomi.

Vidury stovėjo iškilęs didelis, pailgas akmuo — lyg aukuras, lyg altorius.

Viršum jo kabėjo lempų sietynas. Toks didelis, apvalus kaip ratas. Atrodė baisiai sunkus ir labai senoviškas. Sienose trys paveikslai iš mažų spalvotų akmenėlių sudėlioti ir įmūryti į sieną. Daktaras Kriaučiūnas aiškino, kad tie paveikslai rodo karaliaus Mindaugo gyvenimą.

Vytukas suskaitė penkis langus. Jie buvo padaryti iš spalvoto stiklo. Kai saulė pašviečia, spalvos žaidžia ant sienų. Tie langai irgi paveikslai-vitražai apie Mindaugą.

Vytukui taip viskas patiko, kad jis nenorėjo išeiti. Vis lūkuriavo, gal pats karalius Mindaugas čia ateis.

Taip belaukdamas, nė nepajuto, kai tėveliai su dr. Kriauciūnu išėjo. Liko jis vienas. Žiūri, — durys pačios ėmė ir užsidarė. Vytukas išsigando. Šokosi prie durų, bet jų atidaryti niekaip negalėjo. Jos buvo užsirakinusios. Ėmė daužyti kumščiais.

— Mama, mama!
Tėti, tėti! — Šaukė Vytukas, bet niekas jo šauksmo negirdėjo

Netikėtai kažkoks nepažįstamas balsas į jį prabilo:

— Nebijok! Nieko blogo tau neatsitiks.

Vytukas atsigręžė. Už akmens altoriaus didelėj puošnioj krasėj sėdėjo stambus tvirtas vyras. Jo didelė barzda buvo uždengusi krūtinę, o ant galvos spindėjo auksinis karališkas vainikas.

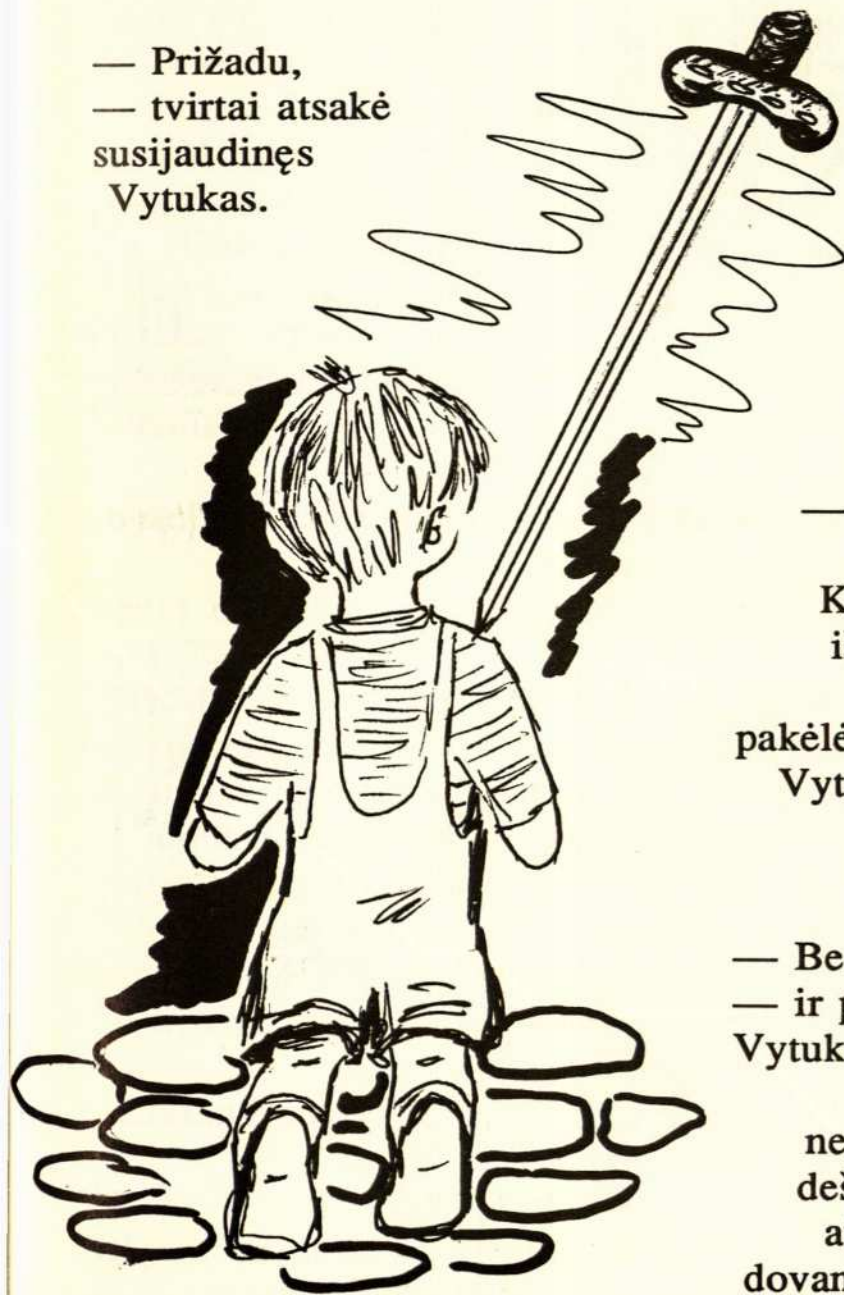

— Aš esu karalius Mindaugas, — tarė vyras. — Tu esi Vytukas, ar ne? Pasisveikinkim, — ir karalius ištiesė ranką.

Vytukui pasidarė drąsiau. Jis priėjo, padavė savo mažą ranką, kuri didelėj Mindaugo saujoj visai prapuolė.

— Dabar, Vytuk, mudu būsim draugai. Aš tave pakelsiu į savo dvaro rikius. O tu, kai užaugsi, turėsi kovoti, kad Lietuva būtų laisva. Ar prižadi? — paklausė atsistodamas karalius.

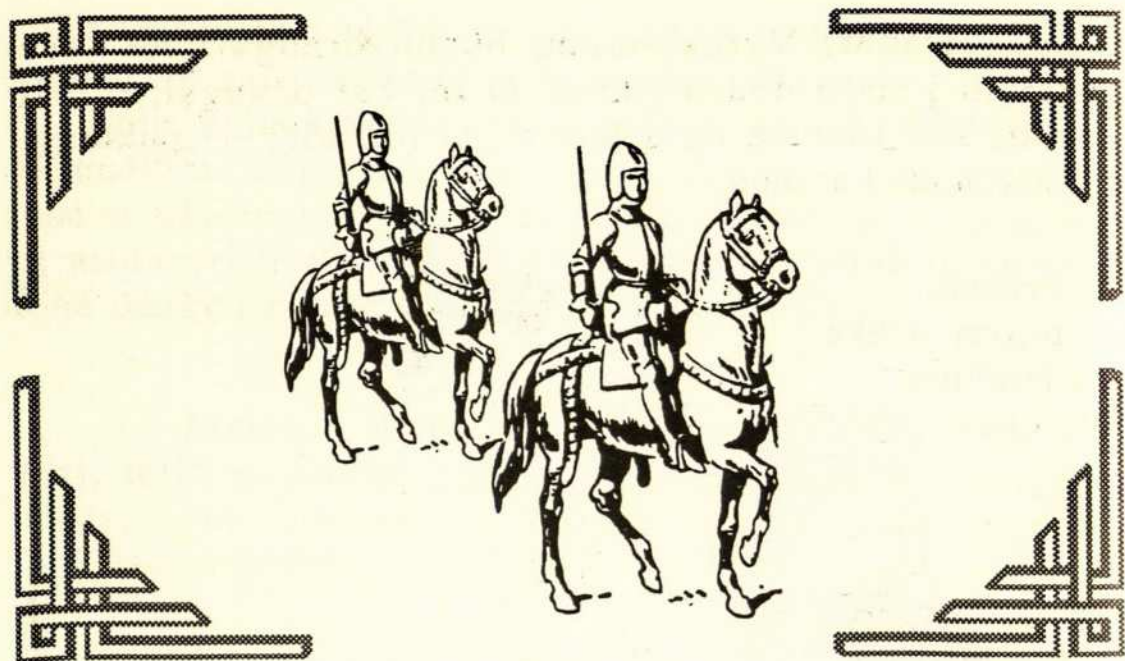
— Prižadu,
— tvirtai atsakė
susijaudinęs
Vytukas.

— Gerai. Vyras esi..
Dabar klaupkis.
Karalius Mindaugas
ištraukė iš už diržo
savo kalviją,
pakėlė viršum klūpančio
Vytuko galvos ir tarė:

— Be reikalo nepakelk,
— ir palietė kalaviju
Vytuko kairį petį.

— Be garbės
nenuleisk, — palietė
dešinį petį. — Dabar
atsistok. Ši kalaviją
dovanoju tau, nes dabar
tu esi mano rikius.

Vytukas atsistojo, paėmė žibantį kalaviją ir nežinojo, ką sakyti.

— Gali jau eiti pas savo tėvelius, kurie laukia tavęs pilies aikštėje.

Vytukas atidavė kariškai pagarbą karaliui ir išdidžiai nuėjo prie durų, kurios lengvai atsi. darė. Aikštelėje vis dar šnekučiavosi tėveliai su dr. Kriaučiūnu. Kai pamatė iš pilies beišeinantį Vytuką su kalaviju, visi labai nustebo.

— Vytuk, — tarė tėtis rimtai, — jokių daiktų iš pilies išnešti negalima. Eik ir padėk kalaviją, iš kur paėmei.

— Čia mano kalavijas. Man davė karalius Mindaugas pilyje. Aš dabar esu jo rikis ir, kai užaugsiu, kovosiu už Lietuvą.

Tėveliai negalėjo tikėti, kad pilyje buvo pats karalius Mindaugas. Dr. Kriaučiūnas priėjo prie Vytuko:

— Ar gali man parodyti tą kalaviją?

Vytukas sutikdamas tik galva linktelėjo, o dr. Kriaučiūnas pavartė kalaviją, gerai apžiūrėjo ir sako:

— Šio kalavijo tikrai niekad nebuvo pily. Gerai pagalvok, Vytuk, ir pasakyk, iš kur jis atsirado.

— Man davė karalius Mindaugas, — Vytukas jau beveik ašaroti pradėjo, kad juo niekas netiki.

Pas daktarą Kriaučiūną tada viešėjo vienas lietuvis, istorijos profesorius. Parodė kalaviją ir jam. Profesorius ilgai žiūrėjo, vartė ją, vėl žiūrėjo ir pagaliau tarė:

— Kalavijas yra iš tų laikų, kai karaliavo Mindaugas.

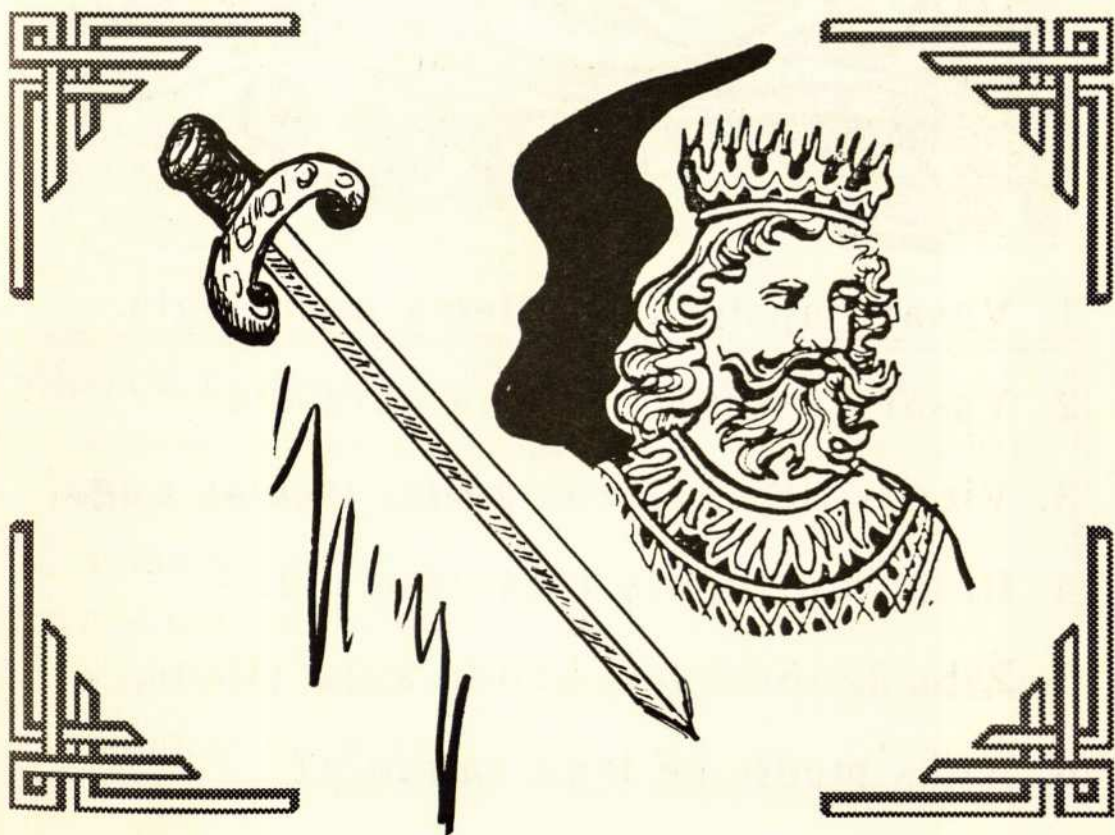
— Aš sakiau, kad gavau iš Mindaugo. Toj pily gyvena Mindaugas. Aš su juo kalbėjau, — įsidrąsinęs dar kartą patvirtino savo teisybę Vytukas.

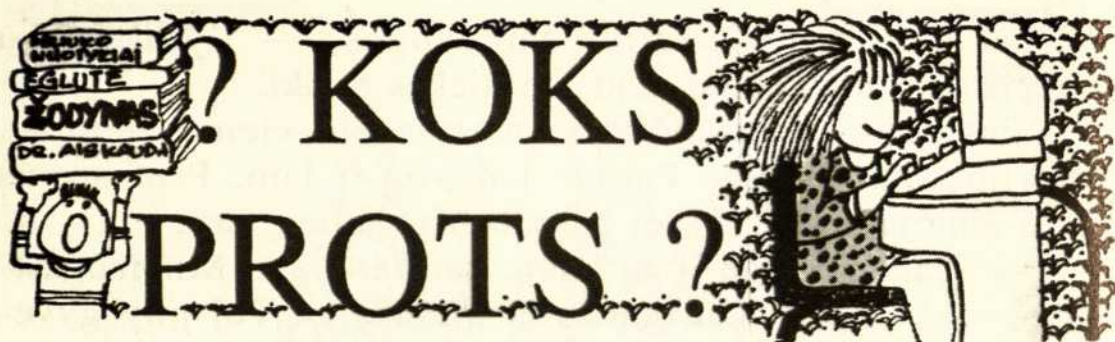
Dabar jau visi džiaugėsi Vytuko mindauginiu kalaviju, o tėvelis kreipėsi į jį:

— Papasakok, Vytuk, kaip tu sutikai karalių Mindaugą? Kaip jis atrodė? Kaip jis tave pakėlė į rikius? Mums bus labai įdomu.

Ir Vytukas papasakojo visą savo nuotykį pilyje. Kai baigė pasakoti, mama tarė:

— Mindaugo dvasia tikrai gyvena pilyje.

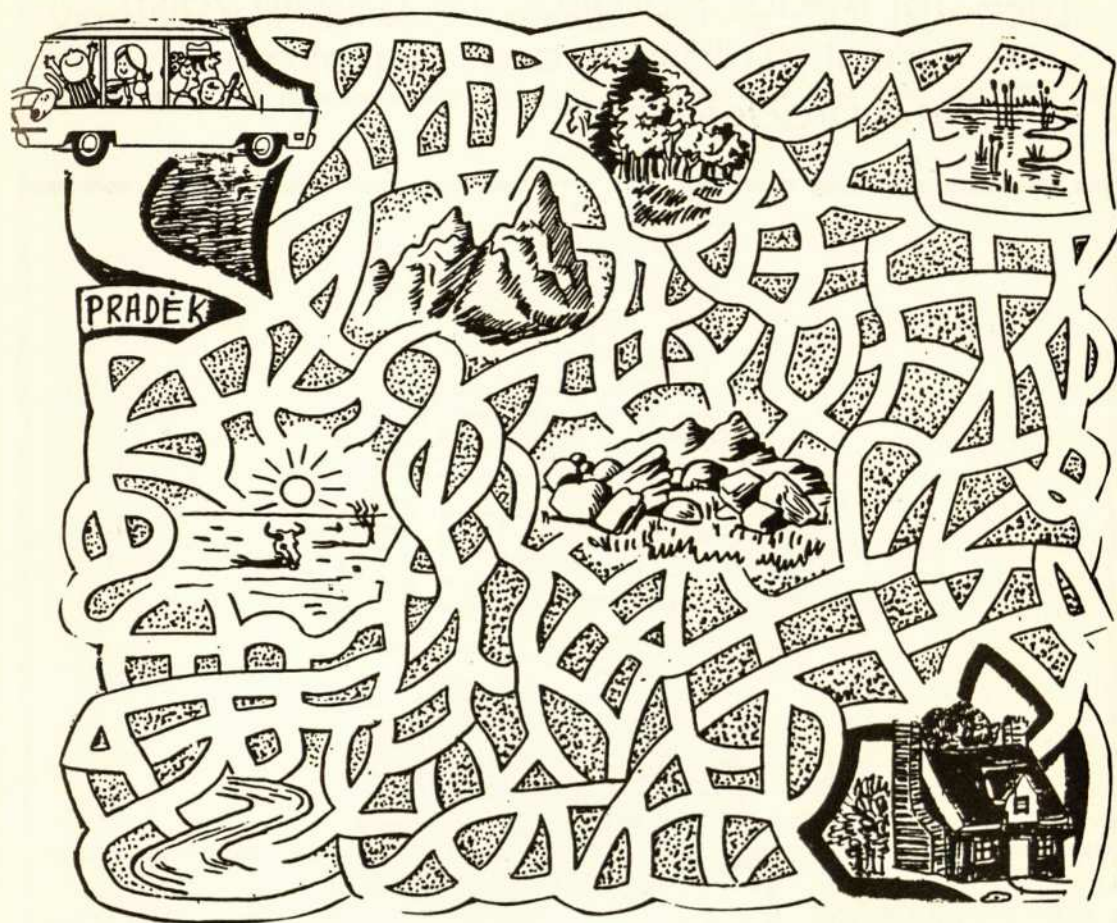

I. VASAROS MİSLĖS

1. Vasarą apsirengia, žiemą nusirengia.
2. Vasarą nesusyla, žiemą nesusąla.
3. Vienas lieja, antras geria, trečias auga.
4. Daug muzikantų pievoje groja.
5. Žiba kaip šilkas, kanda kaip vilkas.
6. Koks medis be lapų žaliuoja?

II. Vieną gražią dieną Smilgaičių šeima išvažiavo į gamtą. Važiavo, važiavo ir — paklydo! Parvesk juos laimingai atgal į namus.

GEGUŽĖS GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

- I. Našlaitė, ramunė, aguona, gvazdikas, jurginas, saulėgraža, žibutė, bijūnas, rugiagėlė.
- II. SVEIKINU MAMYTĘ.
- III. Senelis, tėvas ir sūnus.
- IV. Tėtė, mama, vaikai; broliai, seserys; duktė, sūnus; močiutė, senelis, anūkas, anūkė.

- Prašau, tėtė...
 - Gerai, jau gerai. Bet tu čia pastovėk ir palaikyk man tuos kuoliukus.
 - Jei nebus pasakos, aš bėgsiu žaisti.
 - Gerai, tu laikyk, o aš pasakosiu.
- Ir tėtė pradėjo taip:

- Kartą seniai, seniai Lietuvoje gyveno toks senukas. Kai saulutė jau buvo karšta ir upėje ledas ištirpo, senukas išėjo žuvauti.
- Ar daug žuvų pagavo? — tuo klausia Kaziukas. Mat, ir jis mėgo žuvauti.
- Kartais taip, o kartais ne.

— Tai kas atsitiko?

— Senukas nuėjo prie upės, — pasakojo tėtė. — Atsisėdo ant akmens. Įleido meškerę į vandenį ir laukia. Laukia žuvų. Saulutė šildo,

senuko galva linksta. Linksta žemyn... žemyn... Jis užmigo ir pliumpt, įkrito į vandenį.

— Ar prigėrė? — nori žinoti Kaziukas.

— Ne, vanduo buvo šaltas ir senukas tuoj pabudo. Jis išlipo į krantą. Atsisėdo ant akmens saulutėje.

— O kas tada?

— Tada vėl įleido meškerę į vandenį. Sėdi senukas ir laukia žuvų. Saulutė šilta, senuko galva linksta... linksta...

— Ir vėl jis įkrito?

— Įkrito, sušlapo ir vėl išlipo. Atsisėdo ant akmens ir vėl bandė žuvų pagauti. Bet ir vėl saulutė šildė ir jo galva...

— Nulinko, jis užmigo ir vėl įkrito į vandenį, — baigė sakinį Kaziukas.

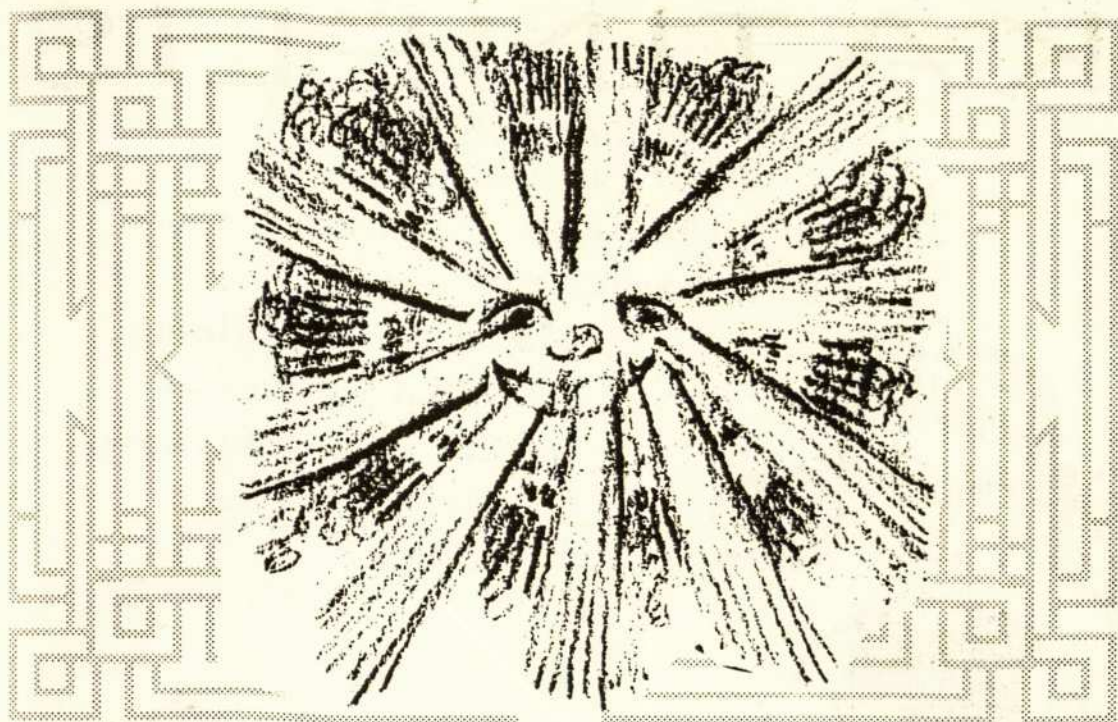
— Taip ir buvo... O dabar tu, Kaziuk, atnešk man plaktuką.

Kaziukas atnešė.

— Ir kas tada atsitiko?

— Senukas išlipo iš vandens, atsisėdo ant akmens ir ...

— Aš žinau! Jis įleido meškerę į vandenį ir laukė žuvų.

— Taip ir buvo, — pritarė tėtė. — Palaikyk man tas lentas.

— Tėtė, ar jis vėl įkris į vandenį?

— Gal ne. Gal dabar jau pagaus žuvį. Mat, aš pagaliau baigiu darbą. Ačiū, kad paėjai, Kaziuk!

Tėtė pažiūrėjo į Kaziuką ir nusišypsojo. Berniukas suprato, kad tėtė ištesė pasaką, nes jam reikėjo pagalbos.

— Nupirksim naują knygą. Skaitysim apie liūtų ir tigrų medžiokles. Ir lietuviškas pasakas skaitysim, gerai?

— Gerai. Ačiū, tėtė, — tarė Kaziukas.

KATINĖLIS

Danutė Lipčiūtė

Mažas mūsų katinėlis,
Bet labai išdykęs —
Lakstė, dūko, išdykavo,
O pelytės nepagavo.

Vaikė žvirblį visą dieną
Ir išdraskė plunksną vieną.
O dabar jau murkia, prašo,
Kad jam duočiau pieno lašą.

Ar čia duoti, ar neduoti?
— Ar nustos tu kvailioti?
Klausiu jo: — Ar būsi geras?
Jeigu ne, bus tikras karas!

Kraipo ūsą katinukas —
Žvilga visas jo kailiukas.
Pilu pilną dubenėlį:
— Į sveikatą, katinėli!

DIEVO DRAUGAI

PRANAŠAS SAMUELIS

pasakojimas iš Šv. Rašto

Labai seniai, kai Dievo tauta jau buvo toje žemėje, į kurią ją vedė Mozė, gyveno labai gera moteris. Ona (hebrajų kalba: *Hannah*) neturėjo vaikų. Ji meldėsi ir prašė Dievo, kad jai gimtų sūnus.

Kai Samuelis gimė, jo mama labai džiaugėsi.
— Tu, Samueli, priklausai Dievui, — pasakė jo mama.

Kai berniukas
kiek paaugo,
mama jį
nuvedė į
šventyklą.

Tais laikais
šventykla
buvo
palapinėje.

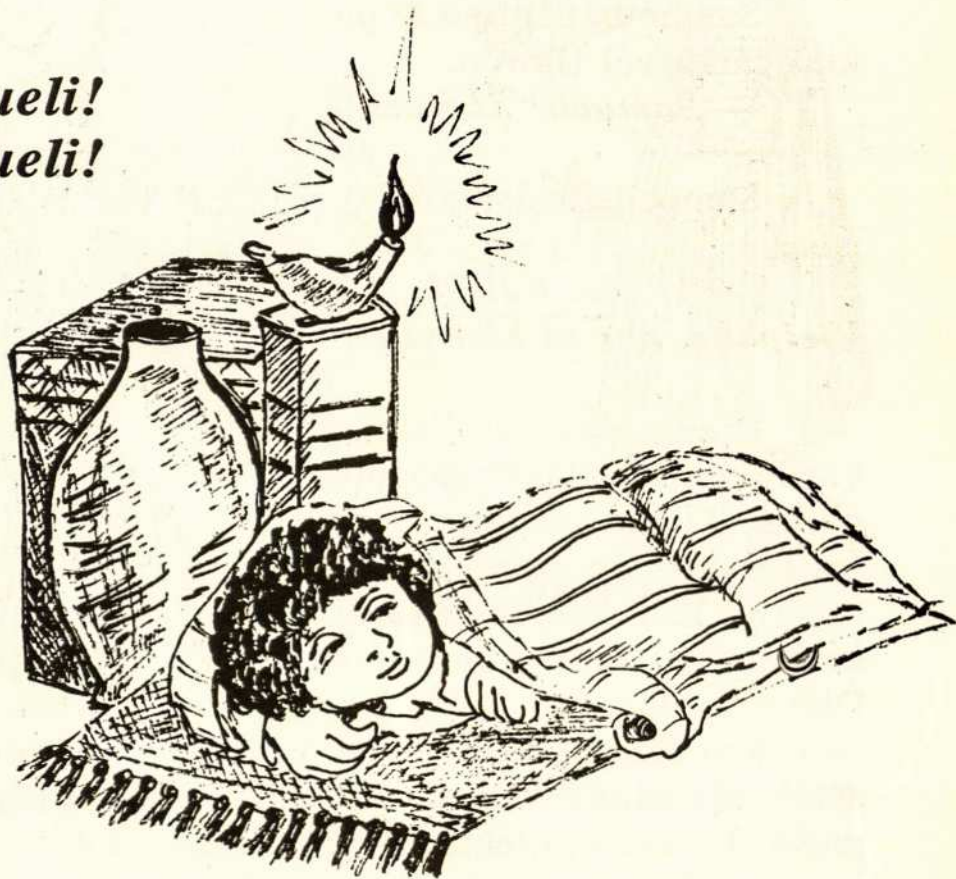
Tikroji
šventykla
buvo pastaty-
ta vėliau —
Jeruzalėje.

Šventykloje tarnavo kunigas Elis. Jis buvo senas ir beveik aklas. Berniukas Samuelis jam padėjo. Elis mokė Samuelį apie Dievą. Vienas iš Samuelio darbų buvo laikyti uždegtą žiburį šventykloje.

Vieną naktį Samuelis atsigulė miegoti. Jis miegojo šventykloje ant kilimo. Nakties metu jis išgirdo kažką šaukiant:

— *Samueli!*
Samueli!

Berniukas nubėgo pas kunigą Elį ir pasakė:

— *Aš čia. Mane šaukei.*

— *Ne, aš tavęs nešaukiau,* — tarė Elis. — *Eik atgal ir miegok.*

Samuelis vėl atsigulė ir užmigo. Ir vėl jis išgirdo kažką šaukiant jį vardu. Jis manė, kad tai kunigas Elis.

Samuelis neusprato, kad Dievas jį šaukia. Kunigas Elis berniuką pamokė:

— Eik ir miegok. Jei
vėl tave šauks, atsakyk taip:

*Aš čia. Kalbėk, Vieš-
patie, nes aš klausau.*

Samuelis užmigo ir po
kiek laiko vėl išgirdo:

— *Samueli! Samueli!*

Samuelis atsistojo ir
pasakė:

— *Aš čia. Kalbėk,
Viešpatie, nes aš klausau.*

Dievas pašaukė Samuelį
vardu ir jam davė ypatingą
darbą. Dievas Samuelį pa-
šaukė būti Jo pranašu. Tai
reiškia, kad Samuelis turėjo
kalbėti visiems žmonėms
Dievo vardu.

Kai Samuelis užaugo, jis tarnavo Dievui visa šir-
dimi. Jis klausė Dievo žodžio ir darė visa, ką Dievas
prašė. Jis kalbėjo tautai Dievo vardu:

— Štai ką sako Viešpats Dievas: aš išgelbėsiu jus
nuo priešų, jie nustosite daryti bloga ir klausysite mano
žodžio.

Samuelis buvo garsus pranašas. Visi žmonės žinojo,
kad Dievas yra su juo. Samuelis jiems aiškiai sakė, ko
Dievas nori.

Dievas siuntė Samuelį aliejumi patepti Saulių žydų
tautos karaliumi. Saulius buvo karalius ir karo vadas. Bet

jis nosisuko nuo Dievo ir nedarė tai, ko Dievas nori.
Pranašas Samuelis jam pasakė:

— *Neklausei Dievo,
todėl žūsi kovoje!*

Taip ir atsitiko.

Dievas siuntė pranašą Samueli patepti kitą karalių. Samuelis nuėjo pas žmogų vardu Jesė, kuris turėjo daug sūnų. Vienas po kito atėjo septyni jauni vyrai. Bet Dievas vis kalbėjo Samueliui:

— *Ne, tai ne tas. Aš ne tą išsirinkau.*

Galų gale atėjo jauniausias sūnus Dovydas. Samuelis išgirdo Dievo balsą:

— *Štai šis, kurį išsirinkau.*

Samuelis patepė Dovydą aliejumi. Dovydas tapo karaliumi Sauliaus vietoje. Dovydas buvo ištikimas Dievui ir valdė daug metų.

MINDAUGAS
1236 – 1263

Mindaugas Lietuvą valdė 27 metus. Jis sujungė Lietuvą į vieną valstybę ir ją valdė kaip kunigaikštis. 1251 metais Mindaugas su žmona Morta, dviem sūnumis ir daugeliu karių priėmė krikštą. 1253 metais Mindaugas vainikuotas karaliumi. Lietuva su savo krikščionių karaliumi pasidarė lygi kitoms Europos valstybėms. Mindaugą sveikino ir Katalikų Bažnyčios popiežius Inocentas IV. Bet ne visi lietuviai buvo patenkinti, kad Mindaugas tapo krikščionių ir išsižadėjo senovės tikėjimo. 1263 m. Mindaugo sūnėnas (*nephew*) Treniota nužudė savo dėdę. Lietuviai labai gerbia Mindaugą kaip gerą ir kilnų valdovą; daug kas jį laiko krikščionių kankiniu.

SENOVĖS RIKIAI

KALAVIJAS: ginklas, kurį naudojo senovės *riteriai* (*knights*) ir *rikliai* (raitai karingai). Tai ilgas, tiesus dviašmenis (aštrus iš abiejų šonų) ginklas. Jo rankena dažnai

buvo paauskuota ir išpuošta. Jis laikomas makštyje, kuri pritvirtinta prie diržo, kabojo prie rikio šono. Kovos metu rikis apdengė savo kūną *šarvais* (*armor*), rankoje turėjo *skydą* (*shield*), o ant galvos *šalmą* (*helmet*). Dabar tuos visus dalykus galima pamatyti muziejuje.

PASAKA...

Nijolė Butkienė

Kaziukas labai mėgo pasakas. Kartais mama jam sekdamo pasaką, o kartais tėtė. Kaziukas rado tėtę garaže.

— Noriu pasakos, tėtė. Noriu įdomios — gal apie liūtų medžioklę...

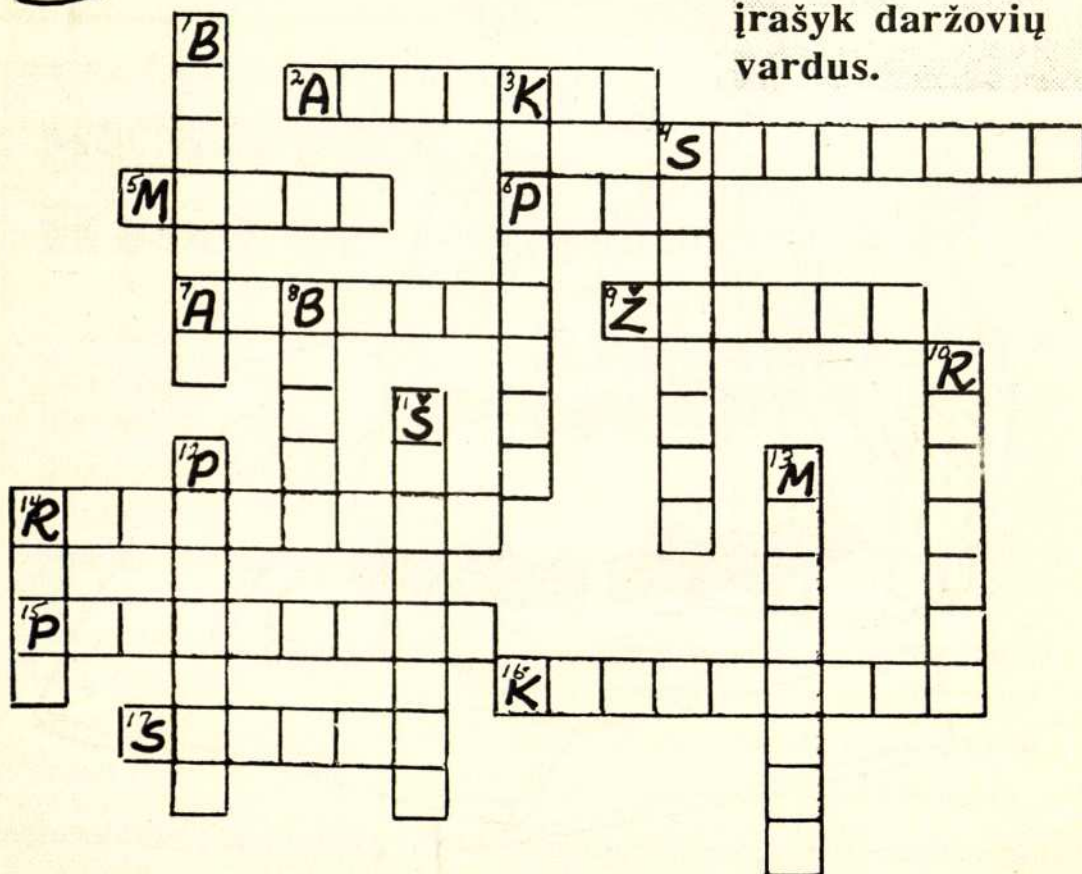
— Kad tu visas mano pasakas jau girdėjai. Be to, matai, kad turiu darbo.

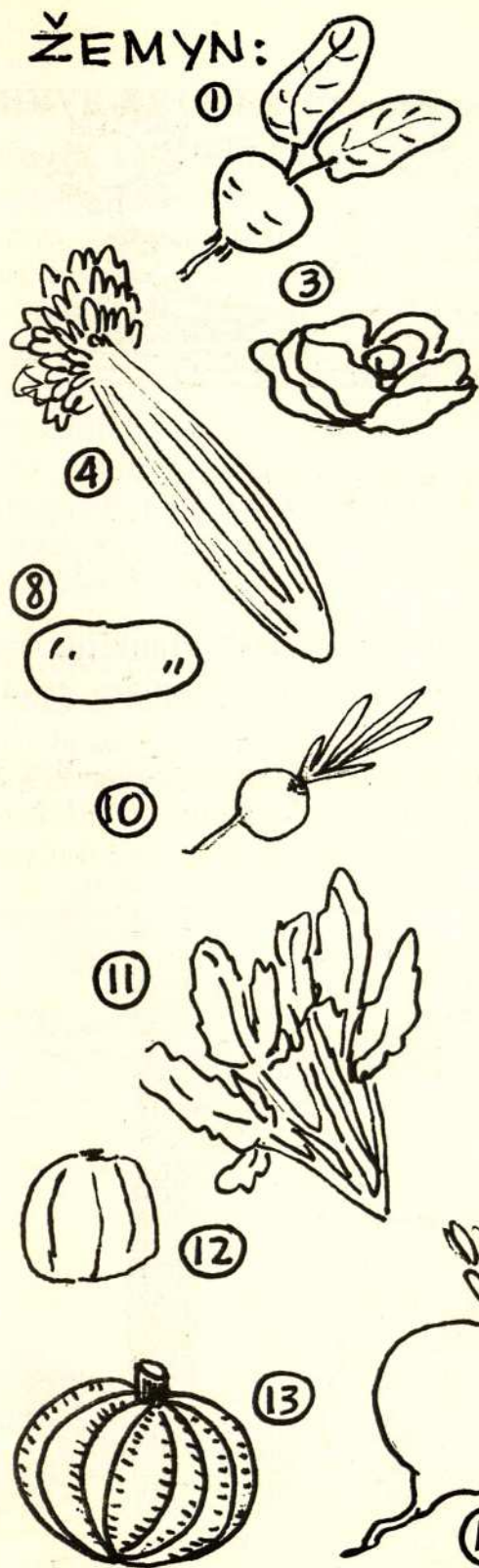
III DARŽOVIŲ KRYŽIAŽODIS

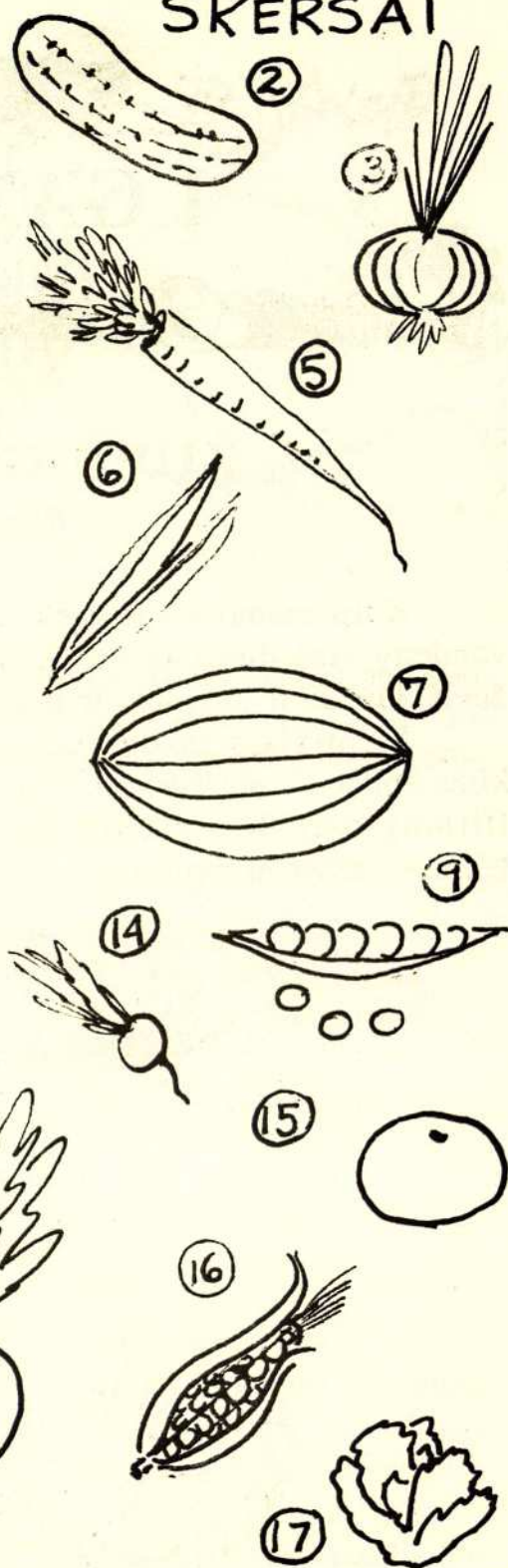
Šiomet Aras nutarė auginti daržoves. Savo darže jis pasėjo daug daržovių, bet pamiršo jų vardus. Padėk Arui išvardinti visas daržoves darže. Kitam puslapy yra tų daržovių piešiniai. Langeluose pagal numerius įrašyk daržovių vardus.

ŽEMYN:

SKERSAI

ŽUVŲ GYVENIMAS

Rimtas Rimas

Kaip manai — ar linksmas žuvų gyvenimas? Plaukioja sau vandeny visą dieną ir tiek... Smagu, ar ne? Bet — žmonės gaudo žuvis. Gaudo ir gyvuliai, ir paukščiai. Žuvis skani.

Lietuviškai sakom, kad žmogus *žuvauja* arba *žvejoja*. Yra ir kitas žodis — *meškerioja*. Tai reiškia, kad gaudo žuvis su *meškere* (fishing rod). Kas žvejoja ar žuvauja yra *žvejys*. Kas dažniausiai laimi — žuvis ar žvejys?

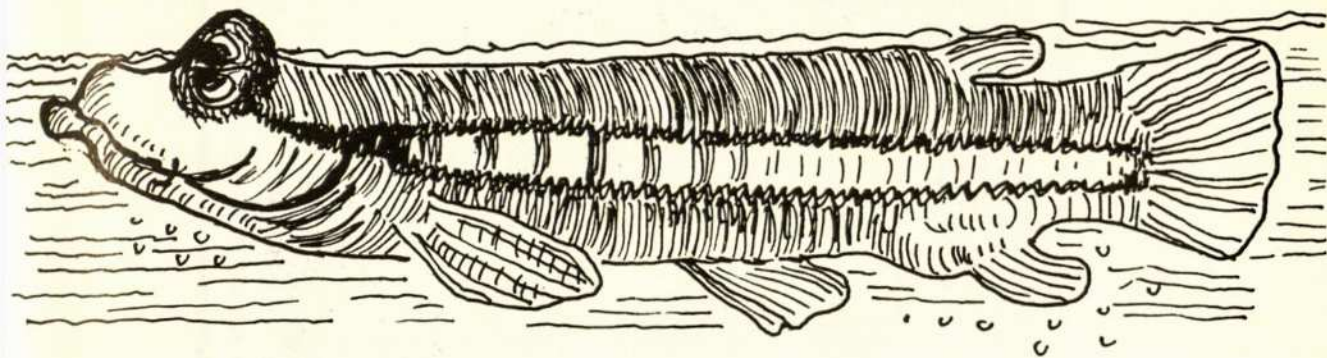
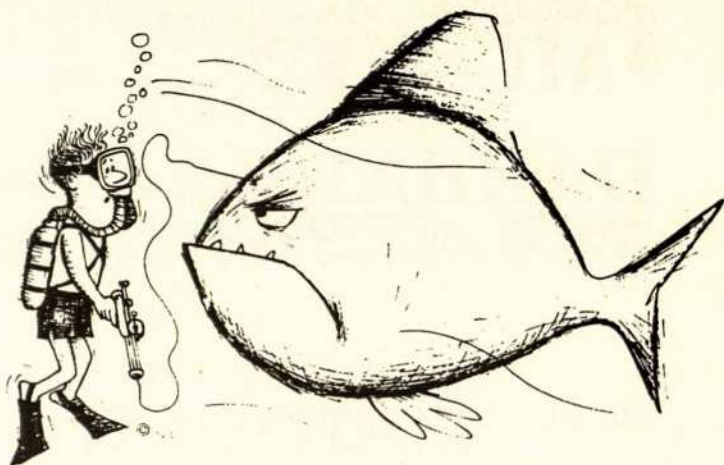

ŽUVYS PRISITAIKO

Žuvys, kaip ir kiti gyviai, prisitaiko prie aplinkos. Daugumas žuvų prastai mato, ypač tos žuvys, kurios gyvena giliai jūroje ar ežere. Ten nedaug šviesos. Tokios žuvys gerai girdi ir turi gerą uoslę.

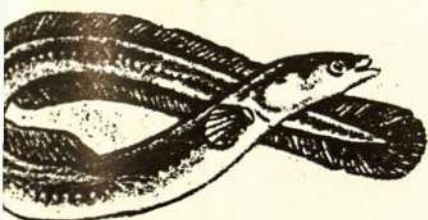
Rykliai (sharks) prastai mato — jų akys mažos ir silpnos. Bet jie greit užuodžia tai, ką gali praryti.

Anables žuvys gyvena Pietų Amerikos upėse. Jos plaukioja upės paviršiuje. Jos ėda vabalus ir žoles, kuriuos randa vandens paviršiuje. Todėl jos turi ypatingas akis. Jų akys yra pusiau virš vandens ir pusiau po vandeniu. Tokiu būdu jos gali matyti tai, kas yra upės paviršiuje ir taip pat, kas yra po vandeniu.

KEISTA ŽUVIS

Ungurys (eel) labiau panašus į gyvatę, negu į žuvį. Jis yra ilgas ir plonas. Lietuvoje unguriai plaukioja upėse. Užaugę jie išplaukia į Atlanto vandenyną ir pasiekia Ameriką. Po kiek laiko jie vėl grįžta į Europą ir į Lietuvą dėti savo kiaušinėlius tose upėse, kur patys gimė. Ungurio mėsa skani, labai riebi, todėl valgoma rūkyta..

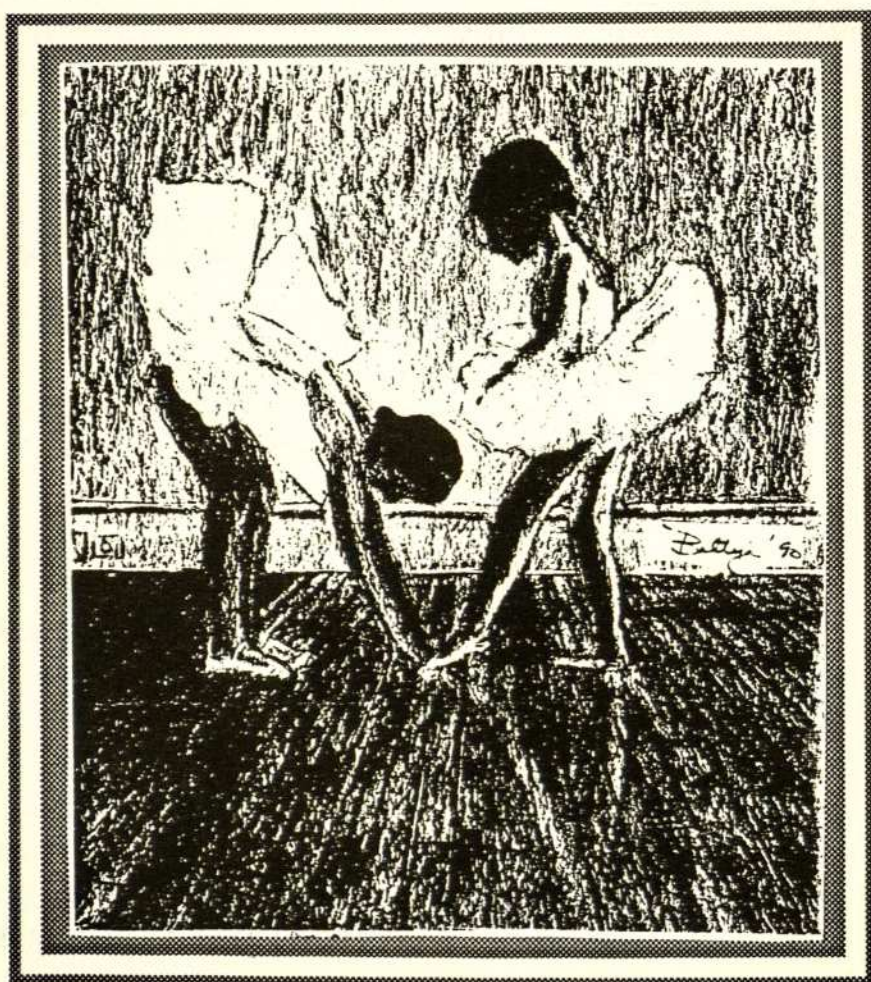

UNGURYS

MAŽOSIOS BALERINOS

piešė Baltija Udrytė
Jackson, Michigan

PRISIKĖLIMO BAŽNYČIA TORONTE

*Rašo ir piešia Maironio Lit. mokyklos mokiniai ir
Prisikėlimo parapijos nariai.*

Prisikėlimo parapijos istorija

1953 m. — Toronte leidžia įsteigti lietuvių
pranciškonų vienuolyną.

1955 m. — laikomos pirmos Mišios.

Tai Prisikėlimo parapijos pradžia.

Aš einu į bažnyčią, nes daugiau suprantu. Man duoda
stiprybės visai savaitei.

Lukas Gudinskas

Aš einu į Prisikėlimo parapiją melstis bažnyčioje ir
pakalbėti su Dievu. Pirmos Mišios Prisikėlimo parapijoje
buvo 1955 metais, rugpjūčio 11 dieną. Ten buvo trys
pranciškonai.

Aleksutė Masionytė

Aš einu į bažnyčią užtai, kad noriu pasakyti ačiū Dievui už visus dalykus, kuriuos aš turiu: kad esu sveikas ir geras.

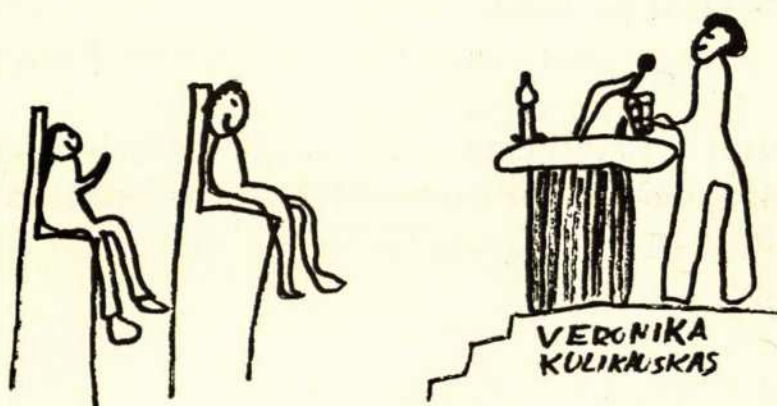
Mūsų bažnyčią globoja šv. Pranciškus.

1953 m. — Toronte leidžiama įsteigti pranciškonų vienuolyną.

1955 m. — VIII. 11 d. pirmos Mišios atlaikytos savose patalpose.

Tokia buvo Prisikėlimo parapijos pradžia.

Lukas Giniotis.

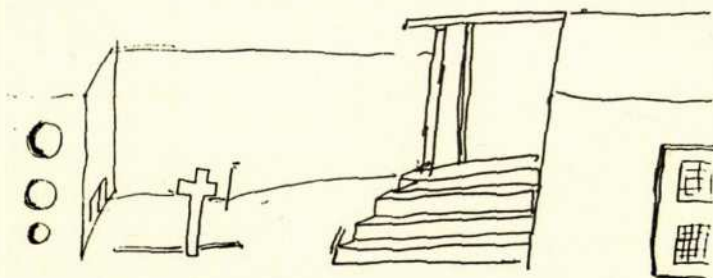

Aš einu į bažnyčią užtai, kad mano šeima ir aš nenorim užmiršti Dievulio.

Laura Novag

Aš einu į bažnyčią, nes noriu būti su Dievu.

Veronika Kulikauskas

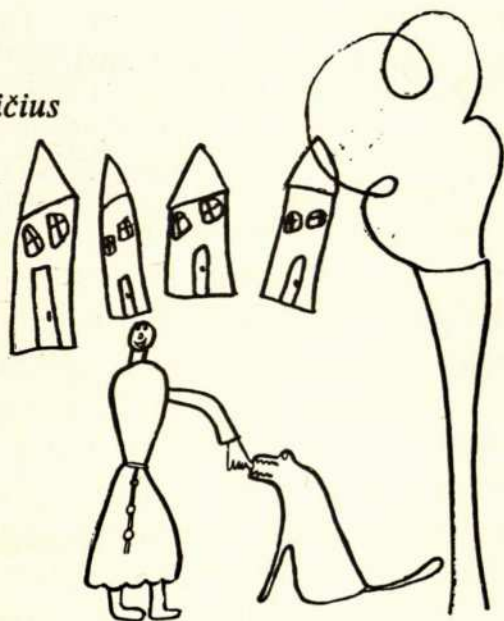
Mes einam į bažnyčią, kad mes būtume geri. Ir jeigu mes buvom blogi, mes einam į bažnyčią, kad mes galėtume atsiprašyti Dievą. Aš einu į Prisikėlimo parapiją Toronte.

Indrė Šelmytė

Aš einu į Prisikėlimo parapiją dėlto, kad pažįstu kunigą Augustiną. Jis yra pranciškonas. Aš daug žinau apie šv. Pranciškų.

Darius Sonda

*Saulius
Simanavičius*

*Pranciškonas
Darius Sonda*

Tika 3sk.

Šv. Pranciškus su kitais gyvuliais

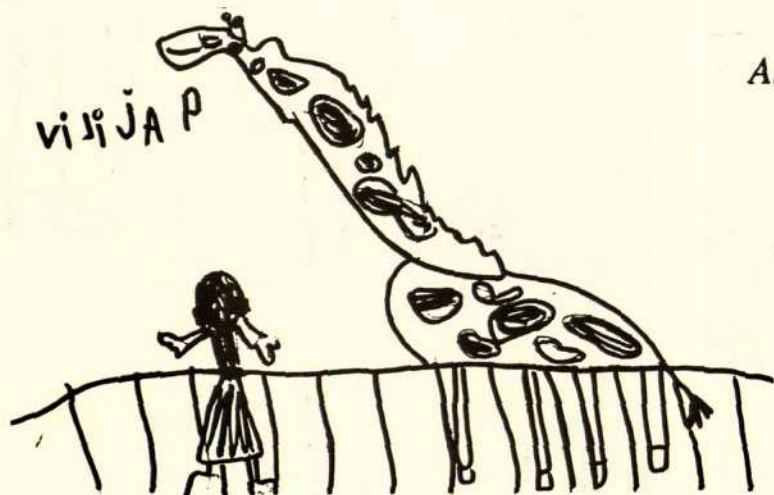
MANO ATOSTOGOS

Per mano atostogas mes visa šeima važiavome pas mano pusbrolių ir puseserę į Philadelphia. Kelionė užtruko devynias valandas. Ten aš mačiau daug įdomių dalykų.

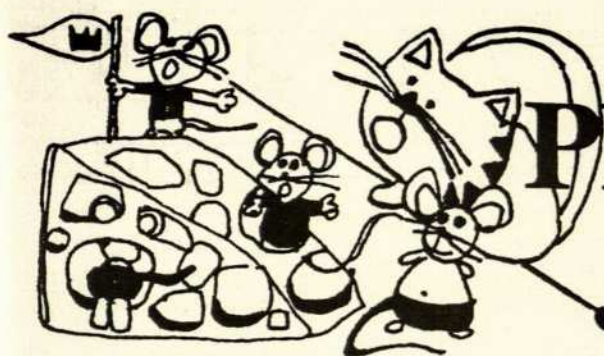
Pirmiausia aplankėme zoologijos sodą. Tas sodas yra didžiausias, kokį aš esu kada matęs. Jame mačiau daug tigrų, liūtų, dramblių, gyvačių, paukščių ir kitokių žvėrelių. Tai seniausias Amerikos zoologijos sodas. Viskas buvo labai įdomu. Apžiūrėję sodąėjome valgyti Philadelphia "pretzel". Tai labai skani didelė bulkutė, kurią gali gauti tik Philadelphijoje.

Kitą dieną mesėjome apžiūrėti "Liberty Bell". Tai labai didelis laisvės varpas bet šone turi įskilimą ir kurio negali užtaisyti. Po to aplankėme "Franklin Institute". Tai didelis ir įdomus mokslo ir technikos muziejus. Ten aš mačiau visokių lėktuvų ir elektros aparatų. Tame muziejuje yra didžiulis širdies modelis. Jis yra tokio dydžio, kad net viduje gali vaikščioti. Galima matyti, kaip širdis sudaryta ir kaip ji veikia.

Kitą dieną važiavome į Atlantic City, New Jersey. Jis yra prie jūros, kur galima maudytis. Ten mačiau daug gražių pastatų ir mašinų. Tame mieste yra daug azartinių lošimų vietų. Tose vietose žmonės tikisi išlošti daug pinigų, bet dažniausia jie ten viską pralošia. Mačiau ir "Boardwalk" — tai ilgas lentų kelias žmonėms pasivaikščioti. Amerika yra labai graži!

Andrius Čeponkus
5 Skyrius
V. Kudirkos lit.
mokykla
Ottawa, Canada

PELYČIŲ JUOKAS

☛ Kalbasi du studentai:

- Aš baigiau mokslus su laipsniu iš fizikos.
- O aš baigiau su 102 laipsniais.
- Kaip tai gali būti?
- Sirgau ir turėjau 102 laipsnius karščio.

☛ Zoologijos sode:

- Kodėl žirafa turi tokį ilgą kaklą?
- Todėl, kad jos galva taip toli nuo kūno.

☛ — Ar žinai, kaip žvejai daro tinklus?

- Paima krūvą skylių, susiuva ir — pasidaro tinklas!

☛ Ant ežero kranto:

- Matau, kad žuvaujate...

Meškeriotojas piktas, nes nieko nepagavo:

- Ne, sliekus skandinu!

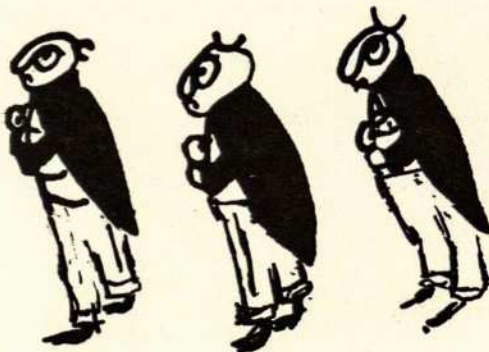
☛ Žvejai pasakojasi:

— Pernai su draugais žvejojom jūroje. Mus užpuolė didžiulis vabalų debesis. Per kelias minutes vabalai suėdė mūsų laivo bures. Liko tik stulpai.

— O, taip... Po savaitės ir aš išplaukiau į jūrą su draugais. Ir mus užpuolė tas pats vabalų debesis.

— Kaip žinai, kad tas pats?

— Vabalai buvo apsiavę kelnėmis iš burinės medžiagos...

ALp 178

Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260

92. **311182**